

дѣда моли съ молба дѣтска,  
боязлива:  
„Разкажи ни, дѣдо мили,  
приказката  
за юнака, за дърваря  
и мечката;  
разкажи ни за Келеша,  
за ламята,  
и за неговитѣ горди  
двама братя!“  
Дѣдо стари брада глади  
и на внуци  
почва дълго да разказва,  
да ги учи.  
А приказки колко много  
знае стари,  
за юнаци, за царкини,  
за сараи!  
Тѣй на внуци дорѣ до дрѣмка  
той разказва,  
сладко дума, съ ржцѣ ясно  
имѣ показва.  
А липата меки листе  
тихо люшка  
и сама тя сѣкашѣ иска  
да се вслуша;  
Цвѣтове ѝ миризливи  
катѣ очици  
се вперили, тихо гледатѣ  
дѣда съ внуци;  
Птиче горѣ ту подслушва,  
ту запѣе,  
докатѣ дѣда лека дрѣмка  
залюлѣе.  
Внуци чакатѣ, дѣда дрѣмка  
да остави,  
че да свърши приказката  
той забрави.

*Цв. Парашкевовъ.*